

Arrest

nr. 80 581 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 februari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 21 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 74 045 van 27 januari 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoeker en weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

Op 9 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten J. A. geboren te G., op (in) (...)1966 en van nationaliteit te zijn Afghanistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 27/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. De motivering van de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft het bevel gegeven het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving door te stellen dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3. 1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodige dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel om het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta te verlaten.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker.

De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor zijn dat zij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid zijn beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Het bevel is niet afdoende gemotiveerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze wetsbepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De door verzoeker ingeroepen middelen dienen dan ook gegrond te worden verklaard.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard."

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en wordt in de motivering verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tevens wordt aangegeven dat de Raad bij arrest van 27 januari 2012 zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat de motivering geen betrekking heeft op zijn concrete situatie. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing maakt meteen duidelijk dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker en dat de verwerende partij zich geenszins beperkt heeft tot een standaardmotivering. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwt, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker meent dat de evenredigheidsvereiste van de formele motiveringsplicht is geschonden en dit doordat de beslissing absoluut niet in verhouding is met de gevolgen voor verzoeker dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een vage beschouwing, zonder te verduidelijken waarom hij meent dat het belang van de beslissing niet evenredig is aan zijn belang. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, bevat de bestreden beslissing wel degelijk de duidelijke redenen van de beslissing, zodat verzoeker zonder aarzeling of algemene veronderstelling kan achterhalen wat de redenen zijn waarom de verwerende partij tot haar beslissing is gekomen. Met zijn betoog toont verzoeker ook niet aan dat de opgegeven redenen niet correct zouden zijn. Verzoekers summiere beschouwing laat niet toe te besluiten dat *in casu* de evenredigheidsvereiste van de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet gebaseerd zou hebben op een correcte feitenvinding. Verzoeker betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en dat hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door de Raad, zodat de verwerende partij in alle redelijkheid kon vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft. Zoals voormeld is het bestuur uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en werd er wel degelijk rekening gehouden met alle stukken van het dossier die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Tevens blijkt uit de bespreking van het middel dat verzoeker ook nog de schending van artikel 9 van het EVRM lijkt aan te voeren.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De moeder, echtgenote en de kinderen van verzoeker verblijven momenteel in het kader van een asielaanvraag in BELGIE, Het spreekt voor zich dat de uitdrijving van verzoeker strijdig is met de eerbiediging van het gezins- en familieleven."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker met zijn moeder, echtgenote en hun drie kinderen samenwoont, zodat kan worden aangenomen dat er sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Tevens blijkt dat ook de moeder, de echtgenote en de kinderen van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker mochten ontvangen, zodat er van een eventuele scheiding geen sprake is en er evenmin kan worden vastgesteld dat het gezinsleven zal worden geschonden ten gevolge van de bestreden beslissing nu ze allen het grondgebied dienen te verlaten. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Artikel 12 van het EVRM bepaalt: *"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen"*. Aangezien verzoeker gehuwd is en een gezin heeft en dat zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, blijkt dat ook zijn echtgenote en kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan niet ingezien op welke wijze de bestreden beslissing de aangegeven rechtsbepaling schendt. Een schending van artikel 12 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Artikel 9 van het EVRM behandelt de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst. Aangezien verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU